

ဖာပုံရည်လွင်အောင်

ဝင်ကြွေးသင့်ချိန်

ဝဋ်ကြွေးသင့်ချိန်

မသက်မသာ ခံစားနေရတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့်ကာ အတိတ် အကြောင်းတွေကို ပြန်လည် တွေးတောရင်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။

သူသည် တကယ်တော့ အကြင်နာတရားတွေ စာနာတရားတွေ အပြည့်နဲ့ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို နှလုံးလှတဲ့ သူဟူ၍ အားလုံးက သိထားကြသည်။ ။

ဟုတ်သည်။ သူကလည်း တကယ့်ကို နှလုံးသားလှတဲ့ နေရာမှာ စံပြစံပြလောက်အောင်ကို ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

အတန်းထဲမှာ စာတော်သလောက် စာနာမှု၊ ညာတာမှုအရာမှာ သူမတူအောင် ထင်ရှားလှသူမို့ ဆရာဆရာမတို့ ၏ အချစ်တော်လည်း ဖြစ်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်သလို သူလေ့လာသင်ကြားသော ကျောင်းစာနှင့် အိမ်ကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စကလွဲပြီး၊ အခြားကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးဆေးတည်ငြိမ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာ ဆရာမတို့ က ကျွန်တော်တို့ အား မောင်အေးနှင့် စံပြထားကာ ဆိုဆုံးမ လေ့ရှိသည် အထိ တကယ်တော်တတ်

လိမ္မာခဲ့သော စံပြလူသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကြီးသူကိုလေးစား ငယ်သူကိုသနားတတ်တဲ့ ညဉ့်ကြောင့်လည်း သူ
ကို လူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြသည်။ ။

'ဟာ ကိုမောင်အေးကြီး လာပြီဟေ့ ' ဆိုပြီး မောင်အေးကျောင်းထဲ
ဝင် လာပြီဆိုတာနဲ့ အတန်းငယ် ကျောင်းသားလေးများ ၏ ပြေးကြိုမှုကို
ခံရလေ့ရှိသည့် မောင်အေးပင်ဖြစ်သည်။ ။

"ရော့ရော့၊ ဒါကမင်းယူ၊ ဒါကမင်းစား။ ဒီဥစ္စာလေးက မင်းအတွက်"
ဆိုပြီး ပါသမျှတွေ ဝေငှရင်း ဖေးမတတ်တဲ့ သူ တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ။

"ရော့ ကိုကြီးမောင်အေး၊ ဒါ သားတို့ အိမ်ကလုပ်တဲ့ မုန့်"

စေတနာရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတွေနဲ့ တုံ့ပြန်ခြင်းခံရတဲ့ အတွက် သူ့မှ
စားစရာတွေ အလျှံပယ် ပေါနေတတ်တဲ့ အဆင့်အထိ အားကျစရာ
ကောင်းအောင် ထင်ရှားခဲ့တဲ့ မောင်အေးပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဤမျှ စားစရာ သောက်စရာတွေ အလျှံပယ် ပေါနေတတ်
သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်စား ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ မုန့်စားစရာမရှိ
လို့ စာကြည့်တိုက်မှာ အချိန်ဖြုန်းရင်း ကျောင်း တက်ခေါင်းလောင်းသံ
ကို မျှော်လင့်ရတဲ့ အထိ ရှိနေတတ်အောင် ပါသမျှ အစားအစာတွေ၊ ရ
သမျှ မုန့်ပဲသရေစာတွေကို စားစရာမရှိတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ
ကို ပြန်လည်ဝေငှရင်း စေတနာကောင်း တတ်ရှာတဲ့ မောင်အေး။ အဲဒီ
လောက်အထိ စေတနာဖွေးသူဟု ဆိုရပေမည် ဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီလို မောင်အေးနှင့် ကျွန်တော်သည် သူငယ်တန်းမှ သည်
အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းဆင့်အထိ အတူသွား အတူလာ သူငယ်ချင်း

များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မောင်အေး၏ စေတနာကောင်း၊ အကျင့်ကောင်း တွေကို ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ပုံတူကူးယူနိုင်ခဲ့သည်။

မောင်အေးကြိုးစားသလို ကျွန်တော်ကြိုးစားနိုင်အောင် ကျင့်ခဲ့၏။ မောင်အေး စေတနာထား တတ်သလို ကျွန်တော်ပါ ထားတတ်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မောင်အေး အတွက်နဲ့ အရောင်လက်ခဲ့ရသည်။ အရောင် တက်ခဲ့ရသည်။ မောင်အေးသည် ပေါင်းထိုက်သင်း ထိုက်သော သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်ဟူ၍ ပင် ဆိုရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မောင်အေးနဲ့ ပေါင်းခဲ့သင်းခဲ့တဲ့ အတွက် ဘယ်အခါမျှ ဂုဏ်မညှိုးခဲ့ သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အမိအဖအဖတွေကလည်း မောင်အေးနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းအပေါ် ကြည်ဖြူကြ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်အေးအတွက် ကျွန်တော် အိမ်သည် စားအိမ်သောက်အိမ်အဖြစ် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ အခွင့်ထူးကိုပင် ရရှိစေခဲ့လေသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မောင်အေး ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ရှိနေတတ်သည်။ စာတွေ အတူကျက်ကြသည်။ စာတွေ အတူဆွေးနွေးကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အားလပ်သည့် အချိန်များကို ကောင်းစွာ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ ဖြတ်သန်းလေ့ရှိသည်။ ထိုထက်ပို၍ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးပြုသည့် အချက်သည် ကား အားလပ်ချိန်များ ၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် အချိန်ဖြုန်းနေမယ့်အစား ဘုရားသွား ပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိအောင် နေထိုင်တတ်သော အကျင့်ပင်တည်း။

အရွယ်နှင့်မတူ အသိကို သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်သော မောင်အေးသည် ကား အကျင့် စရဏပိုင်းမှာ တကယ့်ကို ယှဉ်နှိုင်းမရအောင်ကို ပြည့်

စုံလှသူဟူ၍ ဆိုရပေမည်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေးသည် ဆယ်တန်းဆိုသော အထက်တန်းကျောင်း တော်ကြီး၏ နောက်ဆုံအဆင့်ကို ဖြေဆိုအပြီးမှာ တော့ဘဝ၏ စေခိုင်းရာ ကံဇာတ်ဆရာ၏ လမ်းညွှန်ရာဆီသို့ လိုက်ပါရင်း တစ်နေရာစီ လမ်းခွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတော့သတည်း။

လူဘဝ၏ အချိန်သည် တိုတောင်းသည် ဟု မဆိုလှသော်လည်း အချိန်ရဲ့ စေစားမှုအရ ကျွန်တော်နှင့်မောင်အေး လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်သည် အမိအဖတို့ ၏ လုပ်ငန်းသဘောအရ ပြောင်းရွှေ့ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ပညာကို ရန်ကုန်မှာ ပင် ဆက်ပြီး သင်ယူဖြစ်ခဲ့သည် ။

မောင်အေးကတော့ စေတနာ ကောင်းသလောက် ဘဝကံခေသူ တစ်ယောက်ဟူ၍ ပင် ဆိုရလေမည်လား မပြောတတ်။ သူ ဆယ်တန်း အောင်သည့်နှစ်မှာ ပင် သူတို့ အားကိုးမှီခိုရာ အာဝါသကောင်းဖြစ်သော ဖခင်ကြီးသည် မထင်မှတ်ဘဲ လုပ်ငန်းခွင် အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရရှာသည် ။

ဤအတွက် အိမ်ထောင်တာဝန်သည် မောင်အေးပခုံးပေါ်သို့ စုပြုံရောက်ရှိလာသည့်အတွက် မောင်အေးသည် အတန်းပညာကို ဆက်၍ မသင်ကြားနိုင်တော့ကြောင်း ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ရသည် ။

သို့အတွက် ကျွန်တော်လည်း အမိအဖတို့ ကို အကျိုးအကြောင်း ဖွင့်ဟပြောပြရင်း မောင်အေး ရဲ့ ပညာရေးကို ကူညီပေးနိုင်ဖို့ လမ်းစရာခဲသည်။ သို့သော် ထိုအစီအစဉ်သည် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

"ရတယ် သူငယ်ချင်း၊ ကျေးဇူးတင်တယ်။ မင်းရဲ့ စေတနာကိုလည်း ငါ အရမ်းလေးစား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ပညာရေးကို ဆက်သင်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း"

"ဟာ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ ။ မင်းရဲ့ ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်တဲ့ အထိ ငါ တာဝန်ယူမယ်လေကွာ။

နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေးကအစ ငါနဲ့ အတူနေ၊ ငါ့တာဝန်ထား။ မင်းဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ငါ တာဝန်ယူမှာ လေကွာ သူငယ်ချင်း" ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားကို အဲဒီတုန်းက ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းရင်း သူငြင်းဆိုခဲ့သည် ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါဘဝတစ်ခု ကောင်းစားရေးအတွက် ငါ့မိသားစုကို ဥပေက္ခာမပြုရက်ဘူး။ ငါဆိုတဲ့ အကောင်က အဖြည့်ခံလူသား အဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားလာတယ်လို့ ငါ့ကိုယ်ငါ အမြဲ ခံယူထားတဲ့ သူဆိုတာ မင်းသိပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါသိပါတယ်"

"အေး အဲဒီလို ခံယူထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ အဲဒီတော့ ငါ့မိသားစု တစ်စုလုံးအတွက် ငါအနစ်နာခံရလိမ့်မယ်။ ငါ့မှာ အမေရှိတယ်။ အမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ နောက် ညီလေးတွေ၊ ညီမလေးတွေရှိတယ်။ သူတို့ အနာဂတ်တွေကို မညှိုးနွမ်းစေချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ့ဘဝကိုငါ ချခင်းရလိမ့်မယ်။ သူတို့ နင်းဖို့ အတွက် ငါ့ဘဝကို တံတားအဖြစ် ထိုးပေးရမယ်။ အဲဒါ

ကြောင့် မင်းကူညီမှုကို ငြင်းပယ်ခဲ့တာပဲ သူငယ်ချင်း" ဆိုတဲ့ စကားတွေ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ ကူညီမှုကို ငြင်းပယ်ခဲ့ရင်း သူ့ဘဝကိုသူ ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ပစ်ခဲ့သည်။ ။ ပထမ သူ ဆိုက္ကားနင်းသည်။ ။ ဒါနဲ့ မလုံလောက်တော့ ဆိပ်ကမ်းမှာ သူ ကူလီထမ်းခဲ့သည်။ ။

ပမ်းသည် နွမ်းသည်။ ။ ကြမ်းသည် ဆိုတဲ့ ဒဏ်တွေကို သူခံစားခဲ့ရသည်။ ။ အဲဒီမှာ တင် သူ့ရဲ့ အဖြူစင်ဆုံး စိတ်ကလေးမှာ အမည်းကွက်နဲ့ တူတဲ့ အစွန်းအထင်းတွေပေဖို့ ကျုံ့ဖို့ လမ်းစတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

မနိုင်ဝန်နဲ့ ကျွဲနေခဲ့တဲ့ သူဟာ မနိုင်ဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းရင်း ဖြတ်လမ်းနည်းတွေကို သုံးမိလာသည်။ ။ ကုန်ထုတ်တွေထဲက ကြက်သွန်တွေ ယူရမလား၊ ယူတတ်လာသည်။ ။

ပဲ၊ ငရုတ်သီး၊ အာလူးကအစ အခွင့်သာသမျှ သမ္မာအာဇီဝဆိုတာ သူ မေ့ပစ် လာတတ်တော့သည်။ ။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို အကြောင်းပြုကာ ဘဝကို ယမကာဆိုတာနဲ့ ချောသိပ်ခဲ့သည်။ ။ ဒီမှာ တင် အရက်သမား အမှားကုဋေဆိုသလို ဖြစ်လာရသည်။ ။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ကစပြီး အဖိုးတန် ကုန်ထုတ်မှန်သမျှ သူ့အတွက် အသုံးချခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ မသမာမှုရိုက်ချက်ဒဏ်နဲ့ ဆိပ်ကမ်းက သူထွက်ခဲ့ရသည်။ ။ ဒီမှာ တင် သူ့ဘဝဟာ ယိမ်းယိုင်ဖို့ လမ်းစတွေ ပိုလို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ညှာတာမှုတွေ၊ စာနာမှုတွေ၊ ကိုယ်ချင်းစာမှုတွေဟာ မနိုင်ဝန်ရဲ့ တွန်းပို့မှုနဲ့ အတူ ပျက်ပြားခဲ့ရသည်။ ။ အဖိုးတန်ကျောက်ရိုင်းဘဝမှ အဖိုးမဲ့ကျောက်တုံးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဟူ၍ ပင် ဆိုရလေမည်လား၊ ဘယ်အရာမဆို သတိနဲ့ တွေး၊ သတိနဲ့ သွား၊ အသိနဲ့ ယှဉ်၊ အသိနဲ့ မြင်တတ်တဲ့ မောင်အေးဟာ အသိခေါက်ခက်နဲ့ အဝင်နက်ခဲ့ရောလေသလား မပြောတတ်။

သူစိုက်ခဲ့တဲ့ စေတနာ အသီးအပွင့်မေတ္တာတွေ ဝေဆာသီးပွင့်နေတဲ့ ပန်း ကောင်းမည်သော စရဏပန်းတစ်ပွင့်ကို ရင့်ရင့်သီးသီးပဲ အညွန့်ချိုးပစ်ခဲ့သည်။ ။

အမြဲတမ်းပဲ လူတိုင်းရဲ့ ယုံကြည်ခြင်း။ လေးစားခြင်းခံရတဲ့ မောင်အေးဘဝကနေ အယုံအကြည်မဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဘဝကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖန်တီး တည်ဆောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"မောင်အေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကတော့ စံပဲဟေ့" ဆိုတဲ့ စကားတွေရဲ့ နေရာမှာ "မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ မောင်အေးဆို လန့်လွန်းလို့" ဆိုတဲ့ စကားတွေကသာ နေရာယူ လာလေသည်။ ။

မိသားစုအတွက် အဖြည့်ခံရင်း မိမိဘဝကို အဖျက်ခံလိုက်ရခြင်းဟာ အမှန်တရားလား ဆိုတာကိုတောင် တွေးတောဆင်ခြင် နိုင်အားတွေမဲ့စွာ ဘဝကို မိသားစုအတွက် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်နဲ့ ရေစုန်မျောပစ်လိုက်ခြင်းကတော့ တကယ့်ဆုံးရှုံးမှု တစ်ရပ်ကို မောင်အေးဖန်တီးလိုက်ခြင်းပဲလို့ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်သည်။ ။

မိကျောင်းမင်းကို ရေခင်းပြ၊ ဘုန်းကြီးကို စာချခြင်း မဟုတ်ပေမဲ့ အတုမြင်အတတ်သင် ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ သူ့ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြုပြင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဟူသော အတွေးနဲ့ ဖေးမရင်း ကျွန်တော်သွားပြီး လမ်းပြပေးခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စေတနာတွေဟာ သူ့ရဲ့ မရေမရာ စကားအောက်မှာ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။ ။

"ငါ့ဘဝနဲ့ ငါရင်းလိုက်ရပေမဲ့ ငါ့ရင်တွင်းမှာ တော့ အေးချမ်းနေ

တယ်။ ငါ့အမေကို ငါစိတ်ချမ်းသာအောင် အထိ ငါထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ငါ့အမေ သိပ်မျှော်လင့်ရှာတဲ့ ပညာတတ် သားသမီးတွေပိုင်တဲ့ မိဘဆိုတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးရဖို့ ငါ့အမေဆန္ဒအတွက် ငါဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့တယ်။ အခုဆို ငါ့ညီလေးတွေ ဘွဲ့ရတော့မယ်။ ငါ့ ညီမလေးလည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီ။ ငါ့ကိုနင်းပြီး လှမ်းတက်သွားကြတဲ့ ငါ့ညီတွေ၊ ငါ့ညီမတွေ၊ ပန်းတိုင်နဲ့ နီးနေပြီ။ ငါစိုက်တဲ့ ပန်းတွေ ဝေတော့မယ်။ ဖူးတော့မယ်။ ငါကြည့်နူးတယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ့ရဲ့ ဖြည့်ဆည်းခြင်းတွေကို အသုံးချပြီး သူတို့ ဘဝ ပြီးရပြီ သူငယ်ချင်း။ ငါ့ဘဝက အဖြည့်ခံငြိမ်းပါ။ ငြိမ်းဆိုတာက တစ်ချိန်ကျရင် ပျက်ရတာ ဓမ္မတာပဲလေ။ ဒါကြောင့် ငါ ပျက်လိုက ပျက်ပါစေကွာ။ သူတို့ တစ်တွေ အရောင်လက်သလို အမေအတွက်လည်း ငါ့ကြိုးစားမှုအောင်ချက်လို့ ခံစားရင်း ငါ့ရင်မှာ ပီတိဖြစ်ရတယ်။

ငါ့ရင်မှာ ပျော်ရွှင်ရတယ်။ ကြည်နူးရတယ်။ အားလုံးက ငါ့ကိုမငြိမ်းချမ်းဘူးလို့ မြင်ကြပေမဲ့ ငါ့ရင်မှာ တော့ ငြိမ်းချမ်းနေတယ် သူငယ်ချင်း"ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ဘဝကို အဖြည့်ခံ တံတားတစ်စင်း၊ အသုံးချခံငြိမ်းတစ်ခုအဖြစ် သဘောထားခဲ့တဲ့ မောင်အေးကတော့ သူ့ဘဝကို ပြုပြင်ဖို့ လုံးဝ စဉ်းစားဟန်မရှိတော့။

ဤသို့ဖြင့် သူနဲ့ ကျွန်တော်သည် တစ်စတစ်စဖြင့် နီးရာမှ ဝေးကွာခဲ့ရ ပါလေတော့သည် ။

ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေသည် ပင် လေးဆယ်ကျော်လို့ ငါးဆယ်အတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ သို့နယ် ကျွန်တော်

ချစ်သော၊ ကျွန်တော်ခင်သော၊ ကျွန်တော်လေးစား စံပြုရသော သူငယ်ချင်း မောင်အေးသည် လည်း ငါးဆယ်ပင် ပြည့်ရောပေမည်။

ဤသို့သော အချိန်ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ သည် ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်အသိုက်အမြိုနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေခဲ့သလောက် မောင်အေးသည် ကတော့ အထီးကျန်ဆန်ဆဲ၊ အကျည်းတန်မာန်ခဲလျက် အံလွဲချက်ကို မပြင်နိုင်သေးချေ။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသည် ကား မောင်အေး၏ ကြားသတင်းသည် ကားနားတွင်းမချို့ မြနိုင်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ကွဲကွာသွားပြီးနောက်ပိုင်း ထောင်တစ်ကြိမ် ကျခဲ့သည် ။ ထောင်က လွတ်ပြန်တော့ အမှီအခိုကင်းသည့် မောင်အေးသည် တွယ်ရာမဲ့ဘဝဖြင့် ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားရင်း ဘဝကို လည်စင်းခံခဲ့သည် ။

သူစိုက်ခဲ့သော အသီးအပွင့်တို့ သည် မွေးမြသောရနံ့တွေဖြင့် သူ့ရင်ကို ပျံ့မွှေးအောင် မခြံ့ထွေးနိုင်ခဲ့။ ကျေးဇူးတရားကို ဥပေက္ခာများ နှင့်မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ကြသည် ။ ရင်နှင့်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ကျွန်တော်တို့ အိုမင်းခြင်းကို စတင် ချင်းနင်းခဲ့ကြပေပြီ။

ဤလိုအခါမှာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အသီးအပွင့်များ ဖြစ်သော သားသမီးတို့ ၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် အေးငြိမ်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သလောက် အဖြည့်ခံလူကြမ်းကြီး မောင်အေးဘဝ ကတော့ အထီးကျန်ဆန်လွန်းလှပေစွ။

ဪ လောကဟူသည် ပေးသာပေး၏ မရ၊ ကျွေးသာကျွေး၏ မဆိုသော တုံ့ပြန်မှုကင်းမဲ့သော အဖြစ်တွေလည်း ရှိတတ်ပါပေလားဟူသော အတွေးကို တွေးမိခိုက် မောင်အေးအစား ကျွန်တော်ရင်ပင်လျှင် နာကျင်ထိခိုက်စွာ ခံစားခဲ့ရ၏။

ဒီလိုနှင့် မောင်အေး မှီစရာရှာ၏။ ခိုစရာတွေး၏။ ဝန်လေးနေတဲ့ ဝမ်းရေးဖြည့်ပေးဖို့ မောင်အေး လမ်းစရာခဲ့၏။

ချောက်တွင်းကျနေသူသည် မည်မျှပင် ကြိုးစား ရုန်းကန်တက်တက် တက်လမ်းမမှန်က ချောက်နက်နက်သို့ ပို၍ ကျရန်များ သည် ဟူသော စကားကဲ့သို့ ချောက်ကမ်းပါးထဲကမ ဓာ င်အေး ချောက်ကမ်းဘေးကိုပဲ ရောက်ခဲ့ရသည် ။

မောင်အေး အလုပ်ရသည် ။ အလုပ်ရသည် ဟု ဆိုသော်လည်း မောင်အေးရသည့် အလုပ်က ကြောက်မက်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် လူတကာအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ရသည့်အလုပ် ဟူ၍ ဆိုရမည်ပင် ဖြစ်သည် ။

" သူပေါ့၊ သူများ အသက်သတ်ပြီးမှ ထမင်းစားရတဲ့ လူ၊ အညှာအတာကင်းတဲ့ လူ၊ စာနာကင်းတဲ့ လူ၊ လူမဆန်တဲ့ လူ၊ လူဘီလူးနဲ့ တူတဲ့ လူ" ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ဆိုးတွေကို သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် ။ တစ်ချိန်က အကြင်နာတရားတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေ၊ စာနာစိတ်တွေ၊ ကရုဏာ စိတ်တွေ နဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ သူရပ်တည်ခဲ့သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ ဝက်ရုံမှာ တော့ ကိုမောင်အေးက ဝက်သတ်ချန်ပီယံ ဗျ" ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရတဲ့ နေ့က ကျွန်တော်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည် မူးနောက်သွားတဲ့ အထိ ခံစားလိုက်ရသလို မယုံကြည်ခြင်းတွေဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမောင်အေးမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား ဆိုတဲ့ သံသယ အတွေးတွေ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အထိကို ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

"ဟုတ်မှ သိပ်ဟုတ်ပေါ့ သူငယ်ချင်း။ တို့ သူငယ်ချင်းမောင်အေးဟာ တို့ နဲ့ တစ်ချိန်က ကျောင်းအတူ တက်ခဲ့တဲ့ မောင်အေး မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ သူ့မှာ ကြင်နာတာတွေ၊ သနားတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ရက်စက်မှု

စိတ်ရိုင်းတွေကသာ သူ့ကို အုပ်မိုးလွမ်းခြုံ သွားပြီ သူငယ်ချင်း"

" ဖြစ်ရလေကွာ "

"ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ သူ့ရက်စက်မှုတွေကို ငါတွေ့လိုက်ရတဲ့ နေ့ကဆိုရင် အတော်ကို တုန်လှုပ်သွားရတယ် သူငယ်ချင်း။ သူတစ်နေ့ တစ်နေ့ ဝက်သတ်နှုန်းဟာ အကောင်နှစ်ဆယ်ကနေ ငါးဆယ်အတွင်း ရှိတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ဟာ ကြောက်မမန်းလိလိလို့ ဆိုရမှာပဲ။

ငါတော့ သူ့အစား အတော် တုန်လှုပ်တယ်ကွာ" ဆိုတဲ့ စိုးဝင်းစကားကို ကြားရတဲ့ နေ့က ကျွန်တော့်နားကိုပင် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသလို ဘုရား ဘုရားပင် တလိုက်မိသည် အထိကို ခံစားလိုက်ရသည် ။

"အခုဆို သူဟာ ဘီလူးသဘက် တစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သောက်လိုက်တဲ့ အရက်တွေကြောင့်လည်း လူက လူရုပ်မပေါ်တော့ဘူး၊ မေတ္တာ စေတနာ ဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တယ်ကွ။ မေတ္တာ စေတနာ ထားတတ်သူကို သတ္တဝါတိုင်းက ချစ်ခင်နှစ်သက် တတ်သလို မေတ္တာ စေတနာ မထားတဲ့ သူတိုင်းကို သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကြောက်ရွံ့ကြတယ် ဆိုသလိုပဲ အခုဆို သူဝက်ရံထဲ ဝင် လာပြီဆိုတာနဲ့ ဘီလူးသရဲ ဝင်လာသလိုဖြစ်ပြီး ဝက်တွေဟာ အော်ဟစ် ရုန်းကန်ကြတယ်။ အရပ်ထဲလည်း သူသွားတာနဲ့ ခွေးတစ်စီးကွာ။ တကယ် သူ့အဖြစ်က မသတိစရာကို ကောင်းနေပြီ" ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ သတင်းဆိုးက ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံးကို အပ်နှံ ထိုးနှက်သလို နာကျင် ခံစားနေရသည် ။

သတ္တဝါတွေကို သတ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ နာကျင်အောင်တောင် မလုပ်ရက် မပြုရက်ခဲ့တဲ့ မောင်အေး၊ လမ်းဘေးကခွေးလေ ခွေးလွင့်တွေကို

တောင် အကြင်နာပေး ပါလာတာ ကျွေးတတ်ခဲ့တဲ့ မောင်အေး၊ မွေးနေ့ တိုင်းနီးပါး လှောင်ချိုင့်စံငှက်ကလေးတွေကို ဝယ်ပြီး သက်စေ့လွှတ်ပေး တတ်တဲ့ မောင်အေး၊ စေတနာတွေ ဝေဖြာနေတဲ့ မောင်အေး၊ မေတ္တာ တွေ ထုံလွှမ်းနေတဲ့ မောင်အေး၊ ကရုဏာတွေ ပြည့်လျှန်းနေတဲ့ မောင် အေး၊ ဘဝကံအကျိုးပေး မကောင်းမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဘဝကို ရေစုန်မျှောပစ် လိုက်လေရော့သလား။ အမှားအမှန်ကို တရားစံနဲ့ အမြဲ ကြည့်တတ်တဲ့ မောင်အေးမှာ တရားစံပျောက်ပြီး အမှားကံတွေ နှောက် နေမှုကိုတော့ ကျွန်တော် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် က အမှန်ပင်။

မေတ္တာတရားဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်သတဲ့ ။ အဖြည့်ခံလူသားကြီး မောင်အေးအတွက်ကတော့ ဒီစကားဟာ ရယ်စရာ ပြက်လုံးအဖြစ် မြင် ယောင်နေရော့သလား။ ကရုဏာပွား မေတ္တာထားသမျှ သူပြန်ရခဲ့သည် က ခါးသီးမှုများ သာ ဖြစ်ခဲ့သည် မို့ မေတ္တာတရားကို နားလည်မှု လွဲမှား စွာ သူဥပေက္ခာပြုခဲ့လေရော့ သလားဟု စဉ်းစားမိတိုင်း အတွေးတို့ က ရိုင်းနေဆဲ။

သို့ကြောင့် မောင်အေးတစ်ယောက် အမှန်တရားကို စံထားနိုင်သူတစ်ယောက် အမြန် ဖြစ်လာပါစေတော့ ဟူ၍ သာ ကျွန်တော် ဆုတောင်း နေမိပါတော့သည် ။